

KAZALO

Breda Ana Serini: Knjigi na pot	9
Dragica Kraljič: Povabilo	13
Življenje	16
Gospa s parkirišča	20
Solidarna prihodnost	24
Zimska, ki to ni ...	28
Čudni časi	32
Zlo(raba)	36
Tatovi dnevov	39
Zduhci	43
Ali nas slišite?	47
Čas beži ali dvestota	52
Dan za dnem	55
Janek(ovi): »Ma, fini!«	59
Pričakovanje	62
Materinstvo	66
(Na)pol živalsko	70
Nočna izmena	74

Draga moja država! (Voščilo za rojstni dan)	78
ManiJAK	82
Premišljevanje	85
Fronte (takšne in drugačne)	89
Sopotniki	93
Včeraj in danes	96
Bila sem zraven	99
Ko ima ... mlade.	103
Slišati	107
Odrpto pismo	111
Premagati samega sebe	115
Dvojno dobro delo	119
Na soški plaži	123
Popisan list in minister Maljevac	127
Za oglato mizo	131
Brez pritožb	135
Nebeška želja	139
Gledamo in (kaj) vidimo?	142
Pozabljivost in vse ostalo	146
Enako in vendar drugače ...	149
Premog, peleti in druga kurjava	152
Ko čakam na Godota ...	156
Delati dobro ali malo o dobroti	160
Titanik, križarka, drevak in mora*	164
Jesenska simfonija (ki to ni)	168
Dvigni me	172
(Mala) jesenska rapsodija	176
Janek pove	180

Ljubezniva ljubezen	184
Še več tabujev	187
Črnobelo ni sivo	191
Ko trčita dva svetova	195
Roddy in hebridska mavrica	198
Janek in Chris Carter	202
Pomembno	206
Še ena pot okoli sonca ...	210
Dragi štiridesetletnik!	214
V spomin Roddyju Smithu (1956 – 2024)	218

BREDA ANA SERINI: KNJIGI NA POT

Na nočni omarici imam tri prebrane Dragičine knjige. Imam jih tudi zato, da včasih katero vzamem v roke in podoživljam njeno življenje z Janekom.

Te knjige so mi zelo drage. Besede in dogodki so mi tako blizu. Potem se v mislih pogovarjam z njo in ji pripovedujem svoje utrinke iz življenja. In potem lažje zaspim.

Zdaj pa sem postala nekoliko vznemirjena pa tudi počaščena, ker je Dragica izrazila željo, da napišem nekaj besed njeni četrti knjigi na pot.

Nisem večča takšnega pisanja. Sprašujem se, kako je Dragici sploh prišla taka ideja na misel? Mogoče pa je iz mojih pisem, ki sem jih naslovila nanjo, čisto majčkeno zaslutila, da bi pa mogoče jaz le zmogla zapisati, kar imam v mislih.

Moram povedati, kako je prišlo do najinih stikov. Nikoli se še nisva srečali. Ampak ona je mene poklicala: ne pisno ne po telefonu. Poklicala me je, ko sem v reviji Jana zagledala nasmejana, prisrčna obraza Janeka in Dragice. Takoj sta me osvojila! Posebno se me je dotaknil Janek. V spominu sem

zagledala fanta Marka, tudi s posebnimi potrebami. Moja mama je Marka spremljala v dopoldansko varstvo. Velikokrat je bil pri nas in sva se zelo navezala. Ob njem sem spoznavala drugačne ljudi, ljudi s toplino, prijaznostjo, srce je nosil na dlani. Zelo sem ga imela rada. Gledal me je globoko v oči: hotel mi je nekaj povedati, pa nisem razumela. Sčasoma pa sem ga razumela ...

Veliko sem se naučila od njega, veliko mi je podaril, postala sem boljši človek. Globoko sem razumela te ljudi, njihovo nesebično ljubezen, zaupanje, da so vsi ljudje dobri, tako kot so sami.

Pa sem videla, da veliko ljudi ni dobrih. Ko sva šla po ulici, so naju pogledovali z nekim začudenjem in takoj umaknili pogled. Včasih sem bila žalostna zaradi tega, ker nisem razumela teh ljudi. Zato me je tudi tisti torek, ko sem odprla Jano, tako pritegnila njuna podoba.

Svoje občutek ob branju kolumen sem potem opisala Dragici in ji tudi marsikaj potožila. Nato je sledilo veliko presenečenje. Iz mojega poštnega nabiralnika je kukala velika kuverta z njenim pismom in Janekovo knjigo Vila z neba. No, da ne pozabim tudi na priloženo čokolado. Za moj enaindevetdeseti rojstni dan. Sploh ne znam opisati sreče ob branju njenega pisma, ki ga nisem pričakovala tako kmalu.

Potem sem ji od časa do časa kaj napisala. Pisala sem o svojih čustvih in bolečini. Potem mi je bilo lažje. Med tem časom sem izgubila tudi svojega življenjskega sopotnika, s katerim sva skupaj preživela sedemdeset let.

Vsak torek težko čakam Jano in nestrpno listam, da pridem do njene kolumne. Tako sva se nekako povezali: jaz, starejša ženska s svojimi težavami, ki se je navezala na ta dva ljuba

človeka, in Dragica s svojim in Janekovim življenjem. Dva človeka, ki se borita za svoj prostor pod soncem, ki ni naklonjen ljudem s posebnimi potrebami. A si zaslužita ta prostor! Večkrat sem žalostna in čutim njeno skrb, žalost, ki jo nosi v sebi. Podoživljam njen vsakdan in jo v celoti razumem. Kar vidim jo, ko v nočeh brez spanca sedi na balkonu, zre nekam gor na oblake in premišljuje. Kam? Kdaj? Kje? Kako?

Težko je biti sam z žalostjo in skrbjo, jaz to vem. Kdaj se bo vsaj malo rešila teh skrbi? Se bo kdaj premaknilo, da bo lažje zadihala, ko bo vedela, da bo Janek preskrbljen, da mu ne bo hudega tudi takrat, ko ne bosta več skupaj? Zato vso svojo voljo in moč, ki jo še ima, vlaga v dneve, ko sta še skupaj.

Tisti ljudje, ki imate vse vzvode moči v svojih rokah, naredite, za božjo voljo, vsaj nekaj, za kar prosijo starši otrok s posebnimi potrebami. Tudi Dragičine prošnje so klic na pomoč za Janeka in druge otroke s posebnimi potrebami, za njihove starše in družine. Klici na pomoč jemljejo staršem dragocene življenjske moči, ki pa jih morajo hraniti za svoje otroke.

Tako sta Dragica in Janek vstopila v moje življenje. Njene kolumne tudi meni pomagajo, da tedni niso tako dolgi. Z njenimi besedami se hrani moja duša. Zato ji pišem, zato se pogovarjam z njo, ki zna poslušati in razume, kaj ji želim povedati.

Človek je lahko srečen, tudi če nima vsega, kar imajo drugi. In v življenju je treba gledati tudi s srcem, ne samo z očmi. Treba se je kdaj ustaviti in občudovati trop prelepih srnic, ki se pasejo na travniku. Čuditi se prelepim jesenskim barvam dreves in uživati pozimi, ko krmimo svoje prijatelje ptičke. Se nasmehnuti, ko Janek pobira še vlažno perilo z vrvice ali pa si izbere že deseto karirasto srajco. Pa tudi ustaviti se na

bencinski črpalki in kupiti največji sendvič ... Tako kot počneta Dragica in Janek.

Včasih vidim Dragico, ki sedi ob Soči, gleda tiste srebrne mehurčke, ki se bleščijo v soncu in brzijo mimo nje. Kaj premišljuje? Jaz vem. Življenje je včasih težko. Ko je na tleh, vstane, pogleda svojega Janeka in življenje gre naprej.

Večkrat se ob branju kolumen tudi nasmejim, ko Janek razdere kakšno hudomušno. Takrat se spomnim na svojega prijatelja Marka. Nekoč mi je strašno ljubeznivo sporočil: »Breda, ti si budalo.«

Kaj naj zaželim knjigi na pot? Poti je veliko. So strme, položne, polne kamenja, mokre, tudi blatne in spolzke. Na njih se velikokrat spotikamo in spotaknemo. Pa tudi pademo. Ampak vse vodijo nekam.

Naj gre ta knjiga po poti, ki vodi do src ljudi.

DRAGICA KRALJIČ: POVABILO

V knjigi so zbrani vsi teksti, ki so bili v letu 2024 objavljeni v reviji Jana, in še kakšen neobjavljen je vmes. Kakšen teden se je nabralo več dogodkov, reči, mojih misli in seveda občutkov, o čemer sem se vam želela izpovedati.

Ko se zdaj ozrem štiri leta nazaj, na svoje začetke pisanja kolumn, si res nisem predstavljala, da jih bom pisala še danes. Sploh če se spomnim svojih okornih začetkov, pa občutkov negotovosti o vrednosti napisanega, da ne govorim o svojem kroničnem pomanjkanju samozavesti.

Včasih so prišli trenutki, ko sem dvomila o tem, da so moja sporočila vredna časa bralcev in bralk. Tako v reviji vsak teden in potem v knjigah. In takrat so se kot po pravilu zgodili mali čudeži: ali je urednica revije Jana napisala zelo spodbudno sporočilo, včasih me je na cesti ali v trgovini kdo ustavil in povedal, da z veseljem bere o najinem življenju z Janekom. In večkrat me je čakalo v nabiralniku kakšno pismo bralcev, s katerimi se še nikoli nismo srečali iz oči v oči, pa vendar so povedali, da naju zdaj že (dobro) poznajo in so z nama.

In potem sem pomislila, da je ravno to namen mojega pisanja. Da bi ljudje bolje spoznali ljudi s posebnimi potrebami, kakršen je moj sin Janek. Da so v nekaterih rečeh drugačni od njih, v bistvu pa z zelo podobnimi željami, pričakovanji v življenju: biti sprejet v družbi, razumljen, spoštovan ...

Res veliko dobrih ljudi se je odpravilo z nama na to pot. Tako zelo sem hvaležna vsem! Nič ne pretiravam, če povem, da ste mi vrnili vero v človečnost. In vero, da je okoli naju res veliko dobrih ljudi. Vero, ki sem jo dolgo pred tem izgubila in jo vsak dan na novo iskala. Neskončno veliko energije sem potrošila, toda nisem odnehala. In z vami sem jo zares našla. Še večjo in še bolj iskreno, kot sem jo nekoč (že) poznala. Dobrota se kaže v drobnih rečeh: prijazen pozdrav, iskreno zanimanje za drugega človeka, topla beseda, prijazno pisemce, objem, nasmeh ... Nič od tega ni drago, je pa dragoceno. Dobrote ne moremo stehitati, tudi ne zmeriti in tega tudi ni treba. Dobroto čutimo vsak po svoje. Jaz na primer jo doživljam, kot da me nekdo poboža, tako ... spontano in iskreno. Samo zato, ker sem. Nič ne pričakuje, le podari mi občutek, da sem vredna. To je tisto, kar najbolj potrebuješ kot otrok, da se lahko učlovečiš. No, jaz sem si v otroštvu lahko le predstavljala, kako je to, ko sem opazovala sosedove otroke in njihove starše. In hvala nekomu, da sem to počela. To me je (o)hranilo. Saj je ta milost mene dosegla pač precej pozno. Zato sem vam zanjo še toliko bolj hvaležna. Dobrota ima sama po sebi največjo vrednost.

Iz svoje otroške izkušnje vem, da dobre misli, četudi jih ne izrečemo, drugi ljudje začutijo. Da imajo tudi dobre misli svojo energijo! V življenju se vendarle kdaj zgodijo čudeži, ali ne? Zato je zame pomemben prav vsak bralec in bralka. Vsi, ki ste si vzeli čas in posedeli z Janekom in z menoj ob branju

teh tekstov. In nama medtem poslali, vede ali nevede, svoje misli. In morda ste naju potem zagledali v malo drugačni luči in morda so se začela (vsaj malo) spreminjati vaša stališča do ljudi s posebnimi potrebami.

Ob vas sem uresničila vse, kar sem si globoko želela.

In vem, da tudi Janeku. Čeprav vam tega ne bo nikoli povedal. Njegove misli so največkrat samo v njegovi glavi, ne konkretizirajo se na način, da bi kot energija poletele naokoli, ne ubesedijo se. Namesto besed pa ima oči, ki povedo veliko, če znamo brati iz njih. In izraze na obrazu in gibe telesa. A večinski ljudje smo že v veliki meri izgubili prvinskost prepoznavanja nebesednih sporočil. Opazimo le še tista, ki nam sporočajo ogroženost, npr. jezo, bes, ne pa hvaležnosti ali milosti, ljubezni ali sprejetosti. Še besede slišimo samo mimogrede, velikokrat se nas niti ne dotaknejo, kaj dotaknejo, odpodimo jih, ne želimo jih slišati.

Vse vas, ki ste z nama, krasijo prelepe lastnosti, med njimi največja in najbolj človeška: mar vam je! Vidite in slišite besede, ki jih velikokrat izgovarja Janek, jaz sem samo njegov glas.

Hvaležna sem vam!

Ostanite zdravi in pri zdravi. Če sem jaz, boste tudi vi!

ŽIVLJENJE

Če še danes pomislim malo nazaj na dneve ob koncu leta, se mi zdi, da je bilo česa preveč in česa premalo. Ste zdaj pomislili na to, da sem človek, ki je vedno nezadovoljen, z ničimer zadovoljen, da mi ni nič prav? O ne, daleč od tega! Ne morem reči, da mi je na srcu zrasel pregovor: kdor z malim zadovoljen ni, velikega vreden ni. Sploh ne! Tisti prvi del pregovora, da je treba biti zadovoljen z malim, mi je bil, tako rekoč, položen v zibelko. Tisti drugi del pa ... ne vem, če sem vredna česa velikega in če sem, na tisto še čakam, hehe.

No, česa je bilo zame premalo, se sprašujete? Najprej snega! Po dolini ga ni bilo prav nič, če pa je kakšno jutro beli snežni rob prilezel do sredine gora, ki obkrožajo to dolino, je naslednji dan zlezal spet višje. In sem (preveč, vem) preprosto razmišljala o tem: če je človek del narave in je bil na teh prostorih tisočletja pozimi tudi sneg, ga moji geni pričakujejo? Ga zato pogrešam? Se zato počutim kakšen dan slabo? No, nekaj je gotovo na tem.

Pa tudi mojega spanca je bilo premalo. Zdi se mi, da sem se čisto prilagodila Janekovemu ritmu, ker je bilo tako tudi zame najbolj preprosto. Ampak med počitnicami se je obema ta sistem zrušil. Potem pa sva tavalala po hiši in se sredi noči priganjala v posteljo. Pa še polna luna je bila! Vam povem, da naju vsakokrat drugače preganja. Janek se je zbudil zjutraj ob petih, sedel na kavču in globoko vzdihoval. Kar pomeni: srce parajoče občasno hlipanje, pa še to skoraj brez solz. Malo sem ga priganjala, da mi je pomagal pri zajtrku. Grdo je gledal, vse naredil na pol in pogledoval proti kavču. Ampak do zgodnjega opoldneva se je vse skupaj razkadilo, izustil je čudežne besede: »Prav, mama«. In sva si oddahnila. Zato pa sem potem jaz sredi noči gledala polno luno nad Kaninom. Ves dan je bilo oblačno, ponoči pa se je zjasnilo, da me je lahko svetla, okrogla luna nad Kaninom preganjala po hiši.

In česa je bilo preveč? Joj, ne vzemite mojih vatlov, v moji naravi je malo preveč otožnosti. Včasih preveč nezmožnosti veseliti se nečesa. In prav trudim se, da me ne zajame kakšno veliko pričakovanje in hrepenenje, kar se večkrat slabo konča. Prišežem pa, da sem vam privoščila vse, kar je v vaši naravi in vas je razveseljevalo!

Morda vseeno včasih zavidam komu, da lahko odmisli del življenja, sveta, ki ni tako bleščeč, kot je svet ob koncu leta. Vedno obstaja še tisti drugi del, ki je zaviti v gosto zimsko meglo, brez lučk, za zaprtimi vrati hiš in stanovanj, za šankom v gostilnah, v temnih ozkih uličicah, v možganih hudobnega volka, v nasilnih šapah človeka, ki mlati vsepovprek, v sprevrženem uživanju ob trpljenju drugega, ob strupenih besedah na kačjem jeziku ... Tisti del sveta, v katerem niso varni šibkejši: mnoge ženske, tudi moški, predvsem pa otroci.

Odvisni od teh odraslih. Pa ne samo to! Ti odrasli otrokom v njihov nahrbtnik nalagajo prihodnost.

Nikomur pa ne zavidam, ko se zdi, da je nekdo eno samo veselje na dveh nogah. Ker vem, da različnih čustev, ki mu jih je vgradila narava, ni mogoče izrezati. Veselje, žalost, jeza, strah, gnus, zavračanje, sprejemanje, pričakovanje, presenečenje in mnoga druga. Vedno so z nami, pa četudi se nekaterih otepamo. Ampak bolj se jih otepamo, bolj silijo nazaj. Zato jih je treba sprejeti, se jih naučiti razumeti, prepoznati in opraviti z njimi.

Res velikokrat razmišljam o tem, zakaj ljudje nočejo, ne želijo, odklanjajo, zavračajo tisti del sveta, življenja, ki po vseh človeških merilih ni človeški. Če nočemo misliti, nič slišati, prebrati o tem, bo še marsikatero zlo vseeno obstajalo. Govoriti o tem ima najmanj dve dobri plati: izrazimo svoja čustva, tudi tista negativna, pa nas bo manj bolel želodec. In po drugi strani, za eno piko ali pa za eno dobro misel pripomoremo k temu, da se temni del življenja nekaterih ljudi vsaj malo osvetli. Veliko pik, veliko dobrih misli in predvsem ponujena roka ima tudi dve plati: nekomu lahko reši življenje, sami pa se bomo počutili dobro. In takrat, ko bomo mi potrebovali pomoč, ko se bomo sesuli (kar se bo zagotovo zgodilo), jo bomo lažje dobili in tudi sprejeli.

Pred nekaj dnevi me je nekdo vprašal ali se tudi jaz kdaj sesujem. Kakšno vprašanje, ali ne? Zagotovo večkrat kot povprečen človek. Morda pa je pomembno to, da se znam tudi pobrati! Vstati, oditi, se umakniti, se boriti, se učiti na vseh izkušnjah, takšnih in drugačnih. Sprejeti vse, kar prinese življenje. Vzeti, kar je vredno, zavreči, kar ni vredno.

Prav imate zdaj, ko si mislite: tako preprosto? Ne, sploh ni preprosto! Tudi boli. In je neizmerno težko. Vendar se spleča!

Splača se tudi takrat, ko je najtežje. Ampak na koncu dneva: ni pomembno, kolikokrat pademo, pomembno je, kolikokrat se poberemo. Ljudska modrost.

GOSPA S PARKIRIŠČA

Med novoletnimi prazniki smo bili nekaj dni skupaj z Janekovim velikim bratom Stankom in njegovo družino. Janek se je brata držal ves čas kot klop: stiskala sta se na kavču v dnevni sobi in tudi zvečer, ko so mladi odšli v zgornje nadstropje, je Janek pobegnil k njemu. Stanko je ob ognju v peči bral knjigo, Janek pa se mu je naslonil na ramo in ga opazoval. Prav čutila sem, kako se ljubezen in ljubeznivost pretaka med njima. Nič drugega nista potrebovala, samo preprosto biti skupaj!

Prav nič daril v darilnih vrečkah ali s pentljo si nismo izmenjali. Tako je že mnogo let. Če kaj potrebujemo, si to podarimo čez leto. Gotovo je takrat, ko človek kaj potrebuje, takšno darilo vredno veliko več. Veselili pa smo eden drugega: jaz sem jim kuhala, vnuka sta se kar naprej zabavala s pripravljanjem kave na avtomatu, da je niti popiti nismo imeli časa, Janek je učil Gabrijela, da se ne sme kričati ... Pomislila sem na to, da smo lahko res srečni: bili smo skupaj, na toplem, zdravi, imeli smo dovolj hrane na mizi. Gotovo ne tako polne

mize, kot so me prepričevale reklame na televiziji, da mora biti! Ampak bili smo siti, nič izbirčni in ničesar nismo zavrgli. S snaho Nastjo sva na koncu obsedeli in potem vse pospravili z mize, tudi ostanke, hehe.

Tudi vsi njihovi pametni telefoni so ostali vse dni v zgornjem nadstropju. Kar mi je bilo neizmerno všeč! Očitno sem bila nazadnje, ko so bili tukaj preveč sitna zaradi njih. Zagotovo pa nam je tudi zaradi tega ostalo veliko več časa za pogovor.

Če se še enkrat vrnem k darilom. Janeka je čakala pod novoletno smrečico škatla in v njej pižama, pa se ni kaj prida zmenil zanjo. Čez nekaj dni jo je prinesel v pranje in zdaj je že v uporabi. Očitno tudi Janek ni pogrešal ničesar, ker je imel ob sebi vse tiste, s katerimi rad deli objeme. Pa tudi jaz nisem ničesar pogrešala. No, saj imam jaz tudi kakšno željo, o ja, ampak prav nobena nima nikakršne zveze z kakšnimi predmeti. Ja, vem, tiste so najtežje uresničljive.

Ali pač ne? V najinem nabiralniku je bilo vsak dan nekaj pisem z voščilnicami. Toliko jih nisva dobila še nobeno leto in tudi ne toliko lepih želja! Nekatere so prispele po pošti, nekatere pa niti niso potrebovale znamke. Nekatere so bile večje kuverte, druge majhne. V večji kuverti je bilo med drugim tudi prelepo pisalo od najine drage gospe Danice. Ne prvo. In dokler bo v njem kaj črnila, bom še pisala!

Na nekaterih kuvertah je bil napisan najin naslov, na kakšni pa tudi pomanjkljiv. Pa saj je božič vseeno malo čudežen čas in pridni poštarji so naju našli.

Tako je bilo tudi z prelepo belo rdečo voščilnico, ki mi je pogrela dušo in priklicala največji nasmeh. V njej so bili objemi in pozdravi in želje po prijaznem času (ta želja je meni tako zelo ljuba!). In podpis: »gospa« s parkirišča. Morda se

še spomnite, dragi bralci, da sva nekega decembrskega dne, ko sva z Janekom odhajala s pregleda na polikliniki, za nekaj trenutkov srečala čudovito gospo, ki bere tole revijo in tudi moje tekste. In mi je tisti težki dan razsvetlila kot majhna lučka. In s to voščilnico še enkrat! Še vedno ne vem njenega imena. Saj ne vem, če je to pravzaprav res pomembno. Pomembno je to, da obstajajo neke drobne, človeške nitke med nami, ki so najbolj dragocene. In tudi to, da lahko tukaj sporočim mojo globoko hvaležnost in najboljše želje »gospo« s parkirišča!

Zelo sem se razveselila dobrih želja gospe Milice, katere tehtne prispevke lahko kdaj pa kdaj preberete tudi v Jani. In srčne Rebeke, ki naju ima prav zdaj v mislih, ko bere najino knjigo. In meni neskončna ljuba gospa Breda, ki v pismu vedno pošlje košček narave. Tokrat listek ginka. Tisti trenutek sem si nadvse zaželela, da bi imela tako dolge roke, ki bi segale tudi na Dolenjsko, da bi jo lahko objela ...

S vsakim pismom v roki sem za trenutek obsedela, preden sem ga odprla. Pričakovanje, veselje, radovednost, vzhičenost ... Nič na tem svetu me ne bi moglo tako razveseliti kot besede, ki so bile tam zapisane! Besede, ki jih imam neskončno rada, od ljudi, ki imajo dobro srce in ki imajo poseben prostor v najinem življenju, pa če se poznamo ali ne.

Srečala sva se tudi z prijateljico in kolegico Andrejo. Janek je sicer dobil darilo v vrečki, medve z Andrejo pa tudi. Pa ne ravno v darilni vrečki. Čisto po žensko je beseda nanesla na najine življenjske prigode, takšne in drugačne. Sredi trgovskega centra sva se smejala in krohotali svojim neumnostim, Janek pa nama je odpiral vrata, ko sva se umaknili na ploščad. Še danes, ko pomislim na to, se smejim v sebi, Andreja! Če to ni

tisto pravo darilo, ki se ga bo vredno spominjati, ko bo spet dolga in težka noč, potem pa res ne vem, kaj je darilo!

Kakšna pa so bila vaša darila? Ste našli pod smrečico tisto, kar si želite v novem letu? Ste našli kaj trajnega kot npr. objem, poljub, pogum, podporo, ljubezen, iskrenost, veselje, skupni cilji, obljube, ki bodo držale?

No, če ste, potem imate okoli sebe dobre ljudi in leto bo srečno. Če niste, pa si jih lepo podarite sami.

Saj veste, življenje je tako, kot si ga sami zamislimo in ga udejanjamo s svojimi odločitvami, srce pa nas hvali ali opominja, da za 'biti dober' ni nikoli prepozno.